

EEN VERLANGLIJSTJESHOOFDSTUK

Bij het begin van de advent zaten het gezin Brix en hun fabeldieren samen aan tafel in de keuken. Alleen papa en zijn grote draak waren er niet. Buiten regende het. Bruine bladeren vlogen tegen het raam, maar in de keuken was het warm en knus. Er stond een versierde adventskrans op tafel, maar er waren geen koekjes meer, want papa's draak Henk had ze die ochtend allemaal opgegeten. Alle drie de soorten! Gelukkig was dat geen probleem.

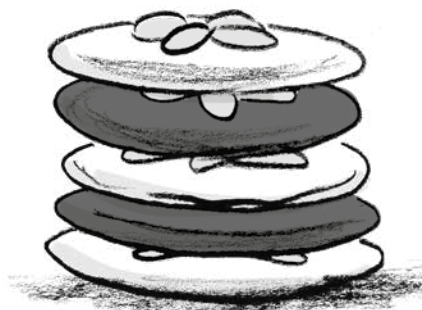
'Bighoorntje,' vroeg Emma, 'kun je nieuwe koekjes voor ons toveren?'

'Natuurlijk, Emmalietje.' Het kleine roze varkentje sprong op en ging aan de slag. Op zijn voorhoofd stond een gouden hoorn. Daarmee kon hij voedsel tevoorschijn toveren. Deze vorm van magie heet culinaire magie.

Niet veel later lagen er ronde peperkoeken op tafel. Maar omdat het varkentje zelf zo'n honger had, had hij peperkoeken getoverd die zo groot

waren als borden. Bij het gezin Brix waren ze zulke toverfoutjes gewend en niemand maakte er een probleem van. Vrolijk begonnen ze te knabbelen, want de eerste peperkoeken van het seizoen zijn altijd de lekkerste.

'Hoelang nog voor het Kerstmis is?' vroeg Bighoorntje met volle mond.

Emma en haar grote zus Maaïke rolden tegelijk met hun ogen, want Bighoorntje had die vraag de laatste tijd al vaak gesteld.

'Net zo lang als gisteren, maar één dag minder,' zei Maaïke.

Het varkentje keek verbaasd. 'Gisteren zei je ook dat het evenveel dagen waren als gisteren, alleen één dag minder. Dan zijn het nu evenveel dagen als eergisteren, alleen twee keer een dag minder.'

Emma giechelde en zei: 'En morgen zijn het evenveel

dagen als vandaag, alleen één dag minder.'

'Jullie houden me voor de gek,' grinnikte Bighoorntje.

'Als je het precies wilt weten ...' Mama bladerde in haar kalender. 'Kerstmis is over ... zesentwintig dagen,' zei ze.

Emma's broertje Siebe veerde op en rende een paar keer rond de tafel. 'Zo lang nog? Ik word gek!' riep hij. 'En Fips ook!' Siebe had nog geen fabeldier, want je krijgt er pas een op je tiende verjaardag. Siebe was zes en had een knuffelkabouter, die Fips heette en die hij overal mee naartoe nam.

Op mama's schouder zat haar fabeldier, Pieps, de dubbelgevoelige bloemenmus. 'Nu begint de kersttijd,' snikte Pieps en hij knipperde een traan weg. Rond kerst was de vogel altijd uitermate gevoelig. 'Ik hou zo veel

van jullie allemaal.' De bloemenmus klapperde met zijn vleugels en strooide kleine rode bloemen om zich heen die eruitzagen als kerststerren. Bloemen rondstrooien was een van zijn vaardigheden.

'Zesentwintig dagen?' vroeg Bighoorntje. 'Zo lang kan ik niet wachten, Emmalietje. Ik ben veel te opgewonden.'

Om haar varkentje af te leiden stelde Emma voor dat iedereen een verlanglijstje zou schrijven. Ze haalde ballpennen en papier.

Bighoorntje was opgetogen. 'Hoe maak je zo'n verlanglijstje?' vroeg hij.

'Dat is makkelijk,' zei Emma. 'Je pakt een blad papier, het liefst een mooi, glad vel. En dan schrijf je op wat je graag wilt krijgen.'

'Waarom zou ik dat opschrijven?' vroeg Bighoorntje verbaasd. 'Dat kan ik toch wel onthouden?'

'Je schrijft het niet voor jezelf op, maar voor de Kerstman.'

Bighoorntje knikte begrijpend. 'Omdat hij het niet kan onthouden.'

Emma snoof ongeduldig. 'Het gaat niet om onthouden. Zonder verlanglijstje weet de Kerstman niet wat je wilt.'

Bighoorntje dacht na. 'Schrijven veel kinderen naar hem?'

'Alle kinderen schrijven een verlanglijstje!' riep Siebe en hij kon het niet laten om nog een rondje rond de tafel te rennen.

Bighoorntje keek geschrokken. ‘Maar als hij van alle kinderen post krijgt, heeft hij geen tijd meer over om voor cadeautjes te zorgen!’

Sussend legde mama haar arm op Bighoorntjes schouder. ‘De Kerstman krijgt hulp van dwergen. Woezel, de wensdweg, leest alle verlanglijstjes en schrijft één lange verlanglijst,’ legde ze uit.

‘Die Woezel vind ik wel leuk,’ zei Bighoorntje. Hij wilde weten of Emma hem ooit had gezien. Maar niemand van het gezin Brix had ooit een kerstdweg gezien.

Emma begon aan haar verlanglijstje. Er waren zo veel dingen die ze dit jaar kon gebruiken. Een winterpak voor haar pop Lissi, een nieuw etui voor haar pennen, en natuurlijk rolschaatsen, want de oude waren te klein en ... O jee, er schoten Emma steeds meer dingen te binnen.

Siebe werd rustig en begon zijn verlanglijstje te tekenen, want hij kon nog niet schrijven.

Maaïke lag met haar kat op de bank. Haar fabeldier was Mexi, de klinkende wildkat. Mexi maakte graag muziek. Het tweetal krabbelde iets op kleine briefjes. Na twee minuten waren ze klaar en Maaïke schoof de briefjes nonchalant over de tafel.

Om te oefenen had Bighoorntje wat op zijn blad gekrabbeld toen hij het kreeg, en daarna had hij het omgedraaid. De kant waarop hij zijn verlanglijstje ging schrijven, was nog helemaal wit.

‘Je mag eraan beginnen, hoor, Bighoorntje,’ zei Emma. Maar het varkentje begon niet te schrijven. Hij staarde naar zijn briefje. ‘Wat kun je zoal wensen?’ vroeg hij.

‘Alles eigenlijk,’ zei Emma.

‘Mag ik een grote rode bal wensen?’

‘Natuurlijk mag dat,’ zei Emma.

‘Zelfs een supergroot ruimtestation met raketgeluiden en echte lichten?’ brulde Siebe. Dat was namelijk wat hij wilde. Hij was zo opgewonden dat hij nog een rondje rond de tafel rende.

‘Je mag alles wensen,’ zei Emma. Dat zei ze omdat het goed voelde om zoiets moois te beloven.

Het varkentje zat op zijn balpen te kauwen. ‘Oei, wat moet ik nu in hemelsnaam opschrijven?’

‘Misschien heb je een nieuwe broek nodig?’ vroeg mama.

Bighoorntje knikte enthousiast en schreef het op zijn briefje. En toen schreef hij nog iets. En nog meer. Zijn blad raakte helemaal vol. Emma had het gevoel dat haar fabeldier weer eens aan het overdrijven was. Plots stopte Bighoorntje met schrijven. ‘Wat wil jij eigenlijk, mama?’ vroeg hij.

‘Goede vraag.’ Mama keek de keuken rond. Het was er gezellig en mooi, vond Emma, maar er lagen wel erg veel spullen. Er stond een stapel kartonnen dozen met kle-

ren die mama had gesorteerd. Siebes speelgoed. Boeken. Knutselspullen. Een kapotte lamp. Een oud vogelnestje. Een verzameling bierglazen, die papa van een oom had geërfd. Henks eerste zadel, waar hij erg aan gehecht was en dat heel groot was.

Mama maakte het geluid dat ze altijd maakte als ze ontevreden was. Het klonk als een aparte manier van inademen, waarbij ze haar wangen luidruchtig opblies. ‘Een beetje meer orde zou fijn zijn,’ zei ze en toen volgde weer dat puffende geluid.

‘Dat is toch geen kerstwens?’ zei Maaike.

‘Dat is waar,’ gaf mama toe. ‘En toch wil ik dat graag. Weet je wat? We houden een gezinsopruimactie!’ Ze zei het heel enthousiast, alsof ze een uitstapje naar het pret-park plande. ‘Volgend weekend al.’

Op dat moment ging de bel. Het was papa. Hij had geen hand vrij om de voordeur zelf open te doen, want hij had zijn armen vol wiebelende kartonnen dozen. Zijn draak sleepte een barbecueset, enkele kratten drank, twee tafels en nog meer kartonnen dozen mee naar binnen.

‘Dat zijn de restjes van het feestje,’ legde Henk uit.

‘We wisten niet waar we ze moesten laten,’ zei papa.

Papa en Henk speelden fabelvoetbal en ze kwamen terug van het feestje van de voetbalclub. Ze hadden het barbecueën voor hun rekening genomen omdat Henk vuur

kon spuwen. Emma hielp hen de spullen in een hoekje van de keuken te stallen.

‘Moet het er hier met kerst echt uitzien als een rovershol?’ vroeg mama. Ze gebruikte het woord ‘rovershol’ graag als het over opruimen ging.

Papa stond voor de barbecue en krabde aan zijn hoofd. ‘Nu ik ernaar kijk, is het inderdaad veel rommel,’ gaf hij toe.

‘Het ziet er bij ons echt onkerstig uit,’ mopperde mama.

‘Aha!’ zei Bighoorntje. ‘Geen probleem, Pernilletje.’

Mama heette Pernille, en daarom noemde Bighoorntje haar ‘mama’ of ‘Pernilletje’. Nog niet zo heel lang geleden had Bighoorntje van een echte eenhoorn geleerd hoe hij zijn magische krachten beter onder controle kon houden. Hij ging staan zoals de eenhoorn het hem had geleerd. Hij hield zijn kopje rechtop en gooide zijn poten in de lucht. Zijn hoorn lichtte op.

Emma keek bezorgd toe, want nu kon er van alles gebeuren. Ook de anderen kwamen dichterbij om te zien wat het varkentje nu weer van plan was. En als jij Bighoorntje kent, ben je nu vast ook een beetje ongerust.

Behendig toverde hij een peperkoeken huis, waarin papa’s barbecuespullen opgeborgen werden. Het huis was prachtig om te zien, met kleurrijke suikerglazuurversieringen en een deurtje, maar het was wel vrij groot.

Tevreden ging Bighoorntje ervoor staan. 'Wat vind je hiervan, mama? Is dit geen prachtig kersthuisje?'

Mama staarde naar het peperkoeken huis, dat midden in de keuken stond. Papa glimlachte voorzichtig. Hij vond het huisje best mooi en zei: 'Wat een goed idee, of niet soms?' Emma vond het schattig dat papa er als een kleine jongen uitzag toen hij dat zei. Mama leek het ook schattig te vinden. Ze glimlachte en zei dat het zo inderdaad al wat beter was. Papa gaf Bighoorntje dankbaar een knipoog.

'Maar tegen Kerstmis hebben jullie die rommel allemaal opgeruimd,' voegde mama eraan toe. 'Het huis moet netjes zijn. Het is tenslotte Bighoorntjes eerste kerst.'

'Mijn eerste kerst! Mijn allereerste kerstfeest!' riep Bighoorntje. 'Ik ben al helemaal door het dolle heen.'

De bloemenmus zuchtte en strooide een bos rode bloemen rond. 'Je zult het geweldig vinden,' zei hij. 'Kerstmis is de tijd van de liefde.'

'En van lekker eten,' zei Henk.

Siebe maakte van zijn handen een toeter. 'En de tijd van cadeautjes!' bazuinde hij door de toeter.

'De tijd van eindeloos knutselen,' zei Maaïke met een zucht.

'En de tijd van kerstmuziek,' zong Mexi, de wildkat.

‘Volgens mij wordt deze kerst fabelfantastisch. Denk je ook niet, Emmalietje?’ vroeg Bighoorntje.

Emma knikte. ‘Het is de meest fabelfantastische tijd van het jaar.’

Bighoorntje keek haar stralend aan. ‘Zeg dat nog eens.’ ‘Waarom?’ vroeg Maaïke vanaf de bank.

‘Omdat het zo mooi klinkt. En mooie dingen moet je enkele keren zeggen. Bij stomme dingen is één keer genoeg,’ legde Bighoorntje ernstig uit.

Emma gaf haar varkentje een knuffel. ‘Kerstmis is de meest fabelfantastische tijd van het jaar,’ herhaalde ze. ‘Dat beloof ik je.’

Het varkentje was overgelukkig en zei dat hij zich er ontzettend op verheugde. Toen rende hij samen met Siebe rond de tafel.

Emma dacht na. Ze pakte haar verlanglijstje en streepte bijna alles door. Alleen het winterpak voor haar pop Lissi liet ze staan, want dat was echt belangrijk. Daaronder schreef ze:

Ik wil een fabelfantastische kerst voor Bighoorntje.

Speciaal voor de verlanglijstjes had mama rode enveloppen gekocht en nu stopte Maaïke de briefjes erin. Er waren er vijf in totaal: van Emma, Bighoorntje, Maaï-

ke, Mexi en Siebe. Emma versierde de enveloppen met gouden sterretjes.

Voor het avondeten haalde Bighoorntje het kartonnen koffertje waar Emma vroeger vaak mee gespeeld had onder haar bed vandaan. Het varkentje stopte de vijf rode wens-enveloppen in het koffertje, want dat leek hem veiliger, beter én fabelfantastischer.

Toen vertrokken Emma en Bighoorntje naar de brievenbus. Apetrots liep het fabelvarkentje over straat en rammelde met het koffertje. Emma voelde zich alsof ze voor het eerst in haar leven een verlanglijstje verstuurde.

Bij de brievenbus tilde Emma haar varkentje op, maar voor hij de enveloppen erin kon gooien, riep iemand: ‘Emma! Emma! Hallo!’

Emma draaide zich om. Pia-Malou, een meisje uit haar klas, rende naar haar toe. Ze was niet alleen, ze had haar fabeldier dr. Pi, de superslimme inktvis, bij zich. Om te rennen gebruikte dr. Pi vijf van zijn armen – hoewel, rennen kon je het eigenlijk niet noemen, het was meer sloffen. Dr. Pi kwam dus aangesloft en schommelde daarbij heen en weer. Met zijn zesde arm hield hij een boek voor zijn neus, want zoals je je wel kunt voorstellen, was de superslimme inktvis superslim.

Hijgend bleef Pia-Malou staan. ‘Ik kom mijn verlang-

lijstje in de brievenbus gooien.' Ze gluurde naar de brieven die Bighoorntje in zijn hoefjes hield.

Het varkentje straalde. 'Wij ook. Trouwens, wist je dat het mijn eerste Kerstmis is?'

'Ja, dat wist ik,' zei Pia-Malou, 'want dat heb je me al drie keer verteld.' Ze keek Emma grijnzend aan en wees naar haar inktvis. 'Dr. Pi heeft ook zijn eerste kerst. Hij bereidt zich er grondig op voor.' Toen giechelden de meisjes, want de inktvis was een boek over de geschiedenis van kersttradities aan het lezen. Plots zag Pia-Malou er wat verlegen uit. 'Eh ... Emma? Heb je een adres op de enveloppen geschreven?'

Emma fronste haar wenkbrauwen. 'Nee. Ik weet niet waar de Kerstman woont.'

'Maar wat hebben jullie er dan op geschreven?' vroeg Pia-Malou door.

Wat is ze nieuwsgierig vandaag, vond Emma.

Bighoorntje spreidde zijn poten. 'Voor de Kerstman!' riep hij.

Pia-Malou haalde haar schouders op. 'En ... heeft hij jullie ooit teruggeschreven?' vroeg ze.

'Nee,' zei Emma verbaasd.

Nu nam dr. Pi het woord. 'Om precies te zijn: heeft de wensdweg Woezel ooit schriftelijk van zich laten horen?'

Emma schudde haar hoofd. 'Nee. Waarom zou hij?'

'Misschien omdat hij een wens niet goedvindt of zo?' mompelde Pia-Malou.

Nu keek Bighoorntje geschrokken op. 'Emmalietje, vindt Woezel sommige wensen niet goed?' vroeg hij.

'Wat een onzin!' riep Emma verontwaardigd uit. 'Hij vindt alles wat iemand wil goed. Tenslotte is hij de wensdweg.'

Dr. Pi wilde iets zeggen, maar Pia-Malou hield hem tegen. De twee gooiden hun verlanglijstjes in de brievenbus, waarop ze snel afscheid namen.

Emma keek Pia-Malou na. Wat deed ze vreemd vandaag!

Van het schrikken vergat Bighoorntje bijna de brieven in de brievenbus te gooien. Maar gelukkig schoot het hem weer te binnen.